

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu

דרשו ד' ועוזו

קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני כ"ה תמוז תשפ"א | דף היומי בבלי: יומא פה | דף הכולל: יומא נט.

דף היומי בהלכה: מסעיף ו' עד סימן תרכ"א סעיף ב'.

מוסר: שם עולם - והנה נאמר כל זה' עד פרק י"ב.

קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק י' 'והנה ודאי כי מלאכה' עד פרק יא 'והנה דברתי עד הנה'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

נחש ענק המתין לה בחדר, אבל היא בוששה מלהגיע... | שני סיפורים נפלאים על מפתחות של רכב ועל מפתחות של ישועה | ההפתעה הגדולה שהכין לנו המדריך בקייטנה | 2182

הסיפור היומי

לאחר שהאורחת יצאה, יכלו סוף-סוף בני הבית להתכונן לשינת הלילה. האמא שלחה את בתה הקטנה לישון במיטת האב, ששהה אז בחו"ל - וזו חזרה מיד, חיזורת כסיד וזועקת בקול נחר...

מעשה מופלא שאירע לפני שבועיים, שראוי לחזור ולשננו 'שניים מקרא ואחד תרגום'

הבנים החלו לדבר על לב אמם שהפעם מותר לה לוותר ולא לפתוח הדלת. ראי נא כמה אפסו כוחותייך, שערי בנפשך כאילו עדיין הינך שרויה מחוץ לעיר, וכי גם אז היה סיפק בידך לפתוח לה הדלת?... מה גם, שהאשה הלזו איננה מסתפקת במה שמגישים לה לאכול, אלא בכל פעם יש לה דרישות משלה, והרי אין לנו כעת בבית את כל מה שהיא תבקש, וכו'.

אך היא בשלה, ואדרבה, היא ניצלה את ההזדמנות לשנן בפני בניה ובנותיה את הכלל אשר נאמר בביתם פעמים רבות עד אין מספר: 'וואס מטהוט, טוהט מען פאר זיך', כל מה שאדם עושה - לעצמו הוא עושה. לעולם אל תמנעו עצמכם מלקבל בסבר פנים יפות כל מי ומי שנוקש על הדלת, ולא עוד, אלא שבזה הקב"ה מראה לנו שהוא אוהב אותנו, שהוא שולח לנו עתה, ודווקא 'עתה', את ה'ווייבעלע', כדי לזכות אותנו לטוב לנו כל הימים... אני אפתח הדלת, ואם אתם - בני ובנותי מרחמים עלי, עצה אחת בידיכם לעזור לי, לארח אותה...

וכך הווה, הדלת נפתחה לרווחה, וה'ווייבעלע' נכנסה ונתישבה

סיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א מעשה שאירע לפני שבועיים, ביום ג' פר' בלק אור ל"ג תמוז, וכפי ששמעו מבעלי המעשה, הלוא המה משפחת פערל מבני ירושלים היקרים מפז הידועה כמכנסת אורחים לכל דכפין בכל מצב ואופן. אם הבנים מזרזת את בני הבית ומקפדת על כך שלעולם לא תינעל הדלת בפני כל מבקש טובה או מאכל ומשתה, ומכיוון שכן ישנם כמה קשיי יום המנצלים זאת (מחוסר ברירה) להתארח אצלם ככל העולה על רוחם. באותו יום שלישי בשבוע, חזרה האם לביתה בערב - אחרי יום שלם בו הוצרכה לשהות מחוץ לעיר, כשהיא יגעה ועייפה מטלטולי הדרכים וכו', ובקושי החזיקה עצמה מללכת לישון כדי לקבל פני בניה הבחורים כשהם חוזרים מהישיבה.

לקראת השעה עשר בלילה, כשכבר כמעט נפלה מאפיסת הכוחות למעמקי שינת הליל, והנה... דפיקות על הדלת. בניה ובנותיה אשר היו בבית הציצו מבעד ל'קוקער' והכריזו כי מאחורי הדלת עומדת 'די ווייבעלע' (האשה הידועה), אשה מרת לב, שבורה ורצוצה, הנוהגת מידי פעם לבוא אליהם לסעוד סעודותיה.

את החרקים במגבת, וקראו ל'לכוד נחשים' - הלה מצא נחש ארסי ומסוכן ביותר שוהה על מיטת האם, ארכו כאורך המיטה...
אז הבינו כל בני הבית את עומק המאמר 'וואס מטוהט, טוהט מען פאר זיך'. כי אילו לא פתחו את הדלת לאותה 'ווייבעלעך' הרי שבאותה שעה שהנחש הארסי והמסוכן שוטט בחדר ועלה על המיטה, הייתה האם שקועה בתרדמתה על מיטתה, ולא קשה לתאר ולהעריך מה היה עולה אז בגורלה...

ללמדנו, כי אפילו בשעה שמלאך המוות כבר מוכן ומזומן לעשות את שלו רח"ל, אזי פודה ה' נפש עבדו על ידי ששולח להם עני להאכילו, וצדקה תציל ממוות... באמת אמרו, כי מן הראוי לחזור ולשנן מעשה זה 'שניים מקרא ואחד תרגום'. 'שניים מקרא' - היינו, ללמוד עובדא זו ולחזור עליה עד שתהא חקוקה בעצמות, ו'אחד תרגום' - 'לתרגום' אותה גם בשאר עניינים, ולא דווקא בהכנסת אורחים, אלא בכל עשיית צדקה וחסד ולהיטיב עם הזולת גם בשעה שאינה נוחה כל כך... או כשמרגיש שמנצלים אותו ונטפלים אליו... כי גדול מעשה החסד להפך מידת הדין למידת הרחמים.

(באר הפרשה)

בשמחה רבה סמוך לשולחן כשהיא אוכלת וסועדת לבה, ולאחמ"כ גם ביקשה לקחת עמה מיני מאכל לצורך ארוחת הבוקר של מחר, ובצאתה מהבית פתחה פיה בשיר וברכה, וכו' וכו' כיד ה' הטובה עליה, וקיימו בה מצוות לוייה גם כן, ושלומו על ישראל.

סוף התכוננו כל בני הבית לשינת הלילה, והאמא שלחה את בתה בת ה-10 לשכב על מיטת האב (מאחר שהוא שוהה כעת בחו"ל).
תוך כדי דיבור חוזרת הבת כשהיא חיוורת כסיד, וזועקת בקול ניחר - "נחש... נחש... ראיתי נחש גדול בחדר השינה". אמרה לה האם: "זה לא נחש, אולי לטאה, אולי עכבר". אבל היא זועקת בפחד ובעתה ברתת וזיע: "נחש... נחש...". שאלה אותה האם: "מנין לך מה זה נחש, אמרה הבת: "מהתמונות שבספרי הילדים..."

מיד החלה האם להרגיע אותה. "ראשית לכל, הפסיקי מלזעוק. זכרי נא כי 'אין עוד מלבדו', בידיים טובות הננו נמצאים, בידי אבינו אב הרחמן". לאחר מכן שלחה את בנה בן ה-12 לראות מה נעשה בחדר. והוא חזר ג"כ מפוזר ומבוהל וזעק - "א ריזיגע שלינג!".
(נחש ענק ענק).

בשלוות הנפש ציוותה האם על בנה לסגור את הדלת ולסתום

פרשת השבוע

"פעמים רבות הבחנתי כיצד היהודי הזה צועד הביתה לאחר התפילה. הוא היה הולך בצד המדרכה, בקו ישר-ישר. בנקודה מסוימת וקבועה היה עובר את הכביש וממשיך ללכת בצד השני כמו סרגל..."

"מי שלא מצליח להסתדר עם המדרכות, יהיה קשה לסדר אותו עם בני אדם" - לקח מעניין ממסעי בני ישראל במדבר

לפי מידותיו, והאיש פנה לצאת מן החדר. בעמדו בפתח החדר, אמר לו רבו: 'ולפעמים להיפך'...

"האיש לא הבין את הכוונה, ורבו הסביר לו: מבואר בספרים, שמ"ב המסעות שצעדו בני ישראל במדבר מכוונים נגד מסעותו הפרטיים של האדם בעבודת השם. והנה אנו מוצאים במסעות דבר פלא: בני ישראל חוזרים לאחוריהם שמונה מסעות (ראה רש"י במדבר כו יג), אבל כאשר הם סיימו להתגלגל לאחור הם התחילו שוב לצעוד קדימה.

"הוא אשר אמרתי 'ולפעמים להיפך', המשיך הרבי להסביר. לפעמים נעצרת התקדמותו של האדם שלא מרצונו, אך חובה עליו לזכור שזה גופא חלק מן המסע. אסור לו להתיימש ועליו להמתין לשעת הכושר להתקדם שוב. רק אדם עקשן שאינו מסוגל להתגמש במחשבתו, סבור שברגע שהוא צעד לאחור והתוכנית שלו לא ממש הצליחה, הסתיים המסע ח"ו".

וסיים אותו ת"ח ואמר: "כאשר משליכים כוס פלסטיק על הרצפה היא לא נשברת, כי היא יודעת להתגמש. רק כוס שמיוצרת מזכוכית עקשנית מתנפצת בקול רעש גדול..."

(הרב רפאל ברלזון, יתד נאמן מסעי תשס"ח)

את הדברים הבאים שח בהזדמנות ת"ח שעוסק בהשכנת שלום בית: "יום אחד ביקשו ממני לטפל ביהודי שהמצב בביתו לא היה שפיר. מאחר שהכרתי אותו משכונת מגורי, אמרתי שכל עוד הוא לא ישנה את מסלול הליכתו מבית הכנסת הביתה, איני רואה סיכוי להצליח איתו..."

"מדוע? פעמים רבות הבחנתי כיצד יהודי זה צועד הביתה לאחר התפילה. הוא היה הולך בצד של המדרכה, בקו ישר ישר. בנקודה מסוימת וקבועה היה עובר את הכביש וממשיך ללכת בצד השני כמו סרגל. וכך הדבר חזר על עצמו מדי יום ביומו. לא קרה אף פעם שהוא יצעד אחרת או יחצה את הכביש שלא באותה נקודה מסוימת.

"התבוננתי בו מספר פעמים והגעתי למסקנה שמדובר באדם שאינו מסוגל להתגמש בשום אופן שבעולם. כאשר סיפרו לי שהוא לא מסתדר עם בני ביתו, הבנתי שיהיה מאוד קשה לעזור לו, כי עד שהוא לא יסתדר עם המדרכות יהיה קשה לסדר אותו עם בני אדם..."

"מנין למדתי זאת? ממסעי בני ישראל..."
"מסופר שיהודי הגיע פעם לרבו וביקש ממנו התוויית דרך בלימוד התורה ועבודת השם. רבו מסר לו תוכנית שתתאים לו

בהתחלה לא הבנו מה הוא רוצה. "רגע, אבל מה עם ההפתעה הגדולה?" שאל אותו ילד אחד, מהתמימים שבחבורה. "זו הייתה ההפתעה!" אמר המדריך. "מה, לא הבנתם את הטריק?"

האטרקציה הגדולה שהכין לנו המדריך בקייטנה, ומדוע כדאי להיפטר בהקדם מ'תסמונת ההבטחות הנצורות' | הסופר הרב חיים ולדר, מגזין 'במה'

הדליק אותם וקירב אותם זה אל זה, עד שלשונות האש התחברו. או-קיי, אמרנו לעצמנו, זו ההקדמה לדבר הגדול שאותו הבטיח. אבל ההקדמה לא בדיוק הצליחה, אחד המציתים היה נטול גז והוא ניסה כל הזמן להדליק אותו תוך כדי קריאות "אוף, איזה מעצבן!", והשני בכלל שרף לו את האצבע מה שגרם לו מפעם לפעם להשמיע קריאות "איי! איי!" ובגדול מה ששמענו זה: "איי, אוף, איזה מעצבן!" ומה שראינו זה פחות או יותר מצית אחת דולקת ומצית שניה שרק משמיעה קול...

ואז הסתיים השיר והוא הדליק את האור ואמר: "חזק, הא?" בהתחלה לא הבנו מה הוא רוצה. "ומה עם ההפתעה?", שאל אותו ילד תמים שלקח לו זמן להבין דברים. יכול להיות שזה הייתי אני... "זו הייתה ההפתעה!", הוא אמר. "מה לא הבנתם את הטריק? עשיתי את המציתים כמו גפרורים וזה כאילו הבדלה..." בחיים, אבל בחיים לא נתקלתי בפער כה גדול בין הבטחה וציפייה וייחול, לבין אכזבה מוחלטת כפי שחשנו אז, לנוכח התיאור המסתורי וצופן הסוד שלפני לבין השום כלום שהיה שם אחרי. היינו ילדים טובים וממושמים ולא ממש אמרנו לו שהתאכזבנו, אלא רצנו ובעטנו את תסכולנו בכדור חסר האוויר בחוץ... אבל מה שבטוח, מרגע זה ואילך - כל מה שאמר המדריך הזה הלך גם הוא לאוויר שבחוץ. הוא הוכיח את הנקודה שלו - ואנו את שלנו.

כמה פעמים נתקלנו בחברות שמודיעות על "מכירת חיסול - 80 אחוז הנחה" וכשאתה מגיע למקום אתה מגלה שלוש מטריות בצבע אפרסק בשמונים אחוז הנחה, ואילו כל הסחורה האחרת בעשרה אחוז. והדברים שבאמת שווים: "זה מהעונה הבאה ואין עליהם הנחה".

כמה פעמים אנחנו נתקלים במודעות על אטרקציות לילדים, לעיתים אפילו מגובות בתצלומים מזווית כזו, שבאמת נראה שהולך להיות מעניין, אך כשאתה מגיע למקום אתה מגלה עליבות והזנחה, והדבר היחיד שיוצא לך מזה הוא, להבין את ההבדל בין זווית צילום למציאות...

והדברים נכונים גם ליחסי הורים וילדים, מורים ותלמידים. זה נכון שהבטחות משיגות לעיתים שקט מידי או מאמץ נוסף, אך הבטחות ללא כיסוי, גורמות להרס האמון בהבטחות ולאדישות לנוכח מילים.

אם יצא לכם פעם, פעמיים או יותר לשאול את עצמכם, למה ילדים לא מגלים ענין בהבטחות שאתם מבטיחים להם, או, בכלל במילים שלכם - אלו המדברות על העתיד הקרוב והקרוב יותר, מסתבר שלקיתם בלי להתכוון ב'תסמונת ההבטחות הנצורות' לעומת קיומן הדל...

זה נכון שהבטחות משיגות לעיתים שקט מידי, או מאמץ נוסף, אך הבטחות ללא כיסוי, גורמות להרס האמון בהבטחות ולאדישות לנוכח מילים.

בילדותי, השתתפתי באופן קבוע בפעילות 'הנוער האגודתי'. מכיוון שלימודינו הסתיימו בשעה שתיים, הוקמו מסגרות להעסיק אותנו בשעות אחר הצהריים. בארבע היינו הולכים פעמיים בשבוע לנוער האגודתי ברחוב בית"ר (בחיפה) ולאחר מכן למתמידים של חסידי גור ברחוב חרמון (מדי יום ביומו).

הפעילות בנוער האגודתי הייתה מחולקת לשניים. בתחילה משחקים ולאחר מכן שיחה עם המדריך, ומפעם לפעם פעילויות חוץ. בתקופה מסוימת, היה מדריך אחד שהבטיח לנו שאם נקשיב לשיחות שלו (דבר שהיה מופרך לחלוטין, לאור העניין המועט שהן עוררו אצלנו, ולאור יכולותיו המוגבלות בכל הנוגע לעניין הפעוט הזה ששמו משמעת), הרי שנזכה להפתעה שמעולם לא חווינו כמותה וגם לא נחוה כמותה בעתיד.

כמובן שהבטחה מסוג זה גירתה את הדמיון שלנו, ומכיוון שבחיפה באמת לא היו אטרקציות רבות, ואם נדייק יותר, לא היו בכלל, התחלנו להקשיב לו, או לפחות לעשות את עצמנו מקשיבים לו, מתוך תקווה שאכן נזכה לאותה הפתעה שלא חווינו ולא נחוה.

ואז הגיע הזמן שלו לפרוע את השטר. הוא דיבר כל הזמן על ההפתעה, ועל פי אופן דיבורו הבנו שזה הולך להיות באמת משהו מיוחד. אתה מסתכל על בנאדם, אתה יודע שיש לו משהו באמתתו, ושהוא מחכה לרגע שיוכל לשתף אותנו. זה היה ברור, זה היה באוויר, וממילא לא עצמנו עין מרוב התרגשות. ואז זה הגיע.

התכנסנו בבית הכנסת של צא"י שם התקיימה הפעילות. הוא שם בריסטולים שחורים על החלונות כדי שיהיה חושך מוחלט. ואז... החל המופע שמעולם לא חווינו ולעולם לא נחוה... הוא השמיע קסטה עם השיר "המבדיל בין קודש לחול" ואז לקח שני מציתים,

וגם בתוכם יש את אלה שהאמת שלהם מקושטת, לעומת אלה שהאמת שלהם מוחלטת ומותאמת למציאות. בתהליכים של שנים, אנחנו מוצאים עצמנו נצמדים לאנשים פחות צעקניים ופחות דברנים, אך שיש להם משהו אמיתי לומר. הטור זה אינו מעודד להקשיב לאנשים הללו, זה קורה באופן טבעי. הוא מעודד להיות האנשים הללו.

(מגזין 'במה')

המילים שלנו, הן הכוח הגדול ביותר שיש לנו מול ילדינו, תלמידינו, וגם מול שותפים לעסקים, שכנים, מכרים, בני זוג ובני משפחה. למען האמת, לכל אחד מאתנו יש מעין שעון פנימי, המחלק את בני האדם על פי מידת אמינותם. יש את אלה שאתה לא מאמין להם למילה, יש כאלה שצריך לקחת את דבריהם בערבון מוגבל, ויש את אלה שפשוט חבל בכלל להאזין להם. לעומתם, יש אנשים שאתה יודע שכל היוצא מפיהם הוא אמת.

קול העם

**כל הסיפור הזה היה דקה וחצי על השעון.
קמתי לחזור לת"ת. באותו רגע בא לעברי
ישמעאלי ושאל מה אני מחפש. אמרתי לו:
מפתח של רכב. הוא אמר: "בוא איתי"...**

שני סיפורים על מפתחות שפתחו שערי ישועה

הלכתי אחריו לאזור של אתר בניה, הוא קרא לאיזה מוחמד ואמר לו להביא לי את המפתחות, היו אלו המפתחות של הרכב שלי שבדרך הטבע לא היה שום סיכוי שישבו אלי.

יצאנו עם המשפחה בחול המועד לקטיף של פרחים. היו שם עוד משפחות שבאו לקטוף פרחים טריים לכבוד החג. ראיתי את החברים שלנו הולכים הלך וחזור בין תלמי הפרחים הרבים, מחפשים דבר מה. הסתבר כי אבד להם המפתח של הרכב ואין להם כרגע אפשרות להניע את הרכב שלהם, ומה גם שזה המפתח היחיד שברשותם.

גם אני וילדתי התחלנו לחפש בין הפרחים מפתח אחד בודד. מדובר בשטחים נרחבים ביותר של פרחים, ואף על פי כן עשינו השתדלות לחפש, למרות דמדומי השקיעה שכבר החלו להופיע בשטח. לצערי עזבנו ללא הצלחה.

כעבור שבועיים פגשתי חבר שגם היה שם, והוא קרוב משפחתו של המאבד. שאלתי אותו מה קרה בסופו של דבר? מצאו או לא מצאו את המפתח? הוא השיב כי מצאו את המפתח, אבל לא לפני שהוא התחייב שיקדיש עשר דקות כל יום לשוחח עם בורא עולם. ובאורח פלא, ברגע שקיבל על עצמו את הקבלה מצאו את המפתחות כנגד כל הסיכויים.

(טיב הקהילה)

אני מלמד בת"ת של ילדים מיוחדים. כל בוקר יש לי 'ולפני ה' ישפוך שיחוי', הפסקה אותה אני מנצל לחשבון נפש והתבודדות. מאחורי המבנה של הת"ת יש גבעה שוממת עם סלע, במיוחד בשבילי, עליו אני יושב ומדבר עם ה'.

באחד הימים בעודי יושב ושופך שיחי לאבא שבשמים, נשמת מידי צרור מפתחותיי אל מתחת לסלע עליו ישבתי. חשבתי לעצמי שקודם אסיים לדבר ולאחר מכן ארים את הצרור. אלא שמה שלא עושים מיד, שוכחים, והגעתי לת"ת ללא המפתחות.

מיד אחרי השיעור מיהרתי לסלע, אך המפתחות לא היו שם. סרקתי את השטח מסביב ואין זכר לצרור. חזרתי לת"ת ושוב לשטח ושוב שיעור ושוב לסלע, התיישבתי ואמרתי: ריבוננו של עולם, על הצרור הזה שאבד ישנו מפתח יחיד לרכב שלי, אני מבקש ממך, אם טוב בעיניך הדבר, תמציא לי את המפתח, אני כבר ניסיתי את כוחי בחיפוש, ובנוסף קבלתי על עצמי קבלה טובה, ולא הצלחתי בינתיים למצוא את המפתחות, ובאם אתה מחליט שלא אמצא, אקבל זאת באהבה.

הרגשתי באמת הרגשה של ביטחון על ה', שכל מה שה' מחליט אקבל באהבה.

כל הסיפור הזה היה דקה וחצי על השעון. קמתי לחזור לת"ת. באותו רגע בא לעברי ישמעאלי ושאל מה אני מחפש? אמרתי לו: מפתח של רכב. הוא אמר: "בוא איתי".

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

יומא דף פה

מה עשה הגה"צ רבי יחזקאל לזויןשטיין זצ"ל בהפסקה שבין תפילת מנחה לנעילה?

אמר רבי עקיבא: אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, מי מטהר אתכם - אביכם שבשמים

שבין תפילת מנחה לנעילה כשהוא חוזר בהתלהבות על דברי המשנה 'אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל' כי הרגיש בטהרה ובקדושה האופפת ומאירה על נפשו.

שמה תאמר כיצד ניתן לשלב בין שמחה לבכיה, כבר כתב ה'לבוש מרדכי' (חותנו של המהרי"ץ דושינסקיא) בלישנא דקרא (תהילים מז, ח) 'כי מלך כל הארץ אלוקים זמרו משכיל', שאם אנו מתעוררים כי הוא 'מלך על כל הארץ' כיצד שייך לזמר לפניו, אך על כך אמר הכתוב 'משכיל' - שמי שיש בו דעת ושכל יודע שאין זו סתירה כלל וכלל.

בתוספת נופך הסביר הרה"ק הרר"ב מפשיסחא זי"ע את עומק המשל והנמשל, דאי כפשטיה איזו שמחה יש לו למלך כשרואה הררי זבל מונחים מחוץ לביתו? אלא הכוונה לאב רחום שרואה את בנו מתפתל מכאבים עזים בבטנו, וממהר לדרוש ברופאים שמצאו שיש לילד תולעים במעיו, מיד נתנו סממנים שונים עד שלאחר זמן-מה יצאו כל התולעים כולם מתוכו והילד נרפא לגמרי. הנה, כאשר יראה האב את התולעים בחוץ תגדל שמחתו עד מאוד. שהרי מלכלוך זה נתייסר בנו ועתה הכל מחוץ לגופו... כך גם לדידן, שמח הקב"ה במחילת עוונותיהם של ישראל על שהם הוציאו מקרבם את החלקים המעופפים והמקולקלים שהיו במעיהם, והאב שמח ברווחת בניו אהוביו.

(באר הפרשה)

יום הכפורים הוא עת שמחה שהקב"ה בכבודו ובעצמו מטהר אותנו מכל חטאותינו, כמו שאמרו בסוף יומא (פה): "אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין ומי מטהר אתכם - אביכם שבשמים, שנאמר (יחזקאל לו, כה) 'וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם', ואומר (ירמיה יז יג) 'מקוה ישראל ה', מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל".

ובפירוש אמרו ב'תנא דבי אליהו' (זוטא סו"פ ד) ובארבעים יום האחרונים שעלה משה להר סיני להביא את התורה גזרו (בני ישראל) יום צום ותענית, וביום האחרון שבכולם, שהוא סוף ארבעים יום, גזרו תענית ולנו בתעניתם כדי שלא ישלוט בהם יצה"ר, ולמחרתו השכימו ועלו לפני הר סיני. ישראל היו בוכים לקראת משה, והוא היה בוכה לקראתם, עד שעלתה בכייתם למרום. באותה שעה נתגלגלו רחמיו של הקב"ה על ישראל וקיבל את תשובתם, בישרה אותם רוח הקודש בשורות טובות ונחמות. אמר הקב"ה לישראל: "בני, נשבע אני בשמו הגדול שלי ובכסא הכבוד שלי, שתהא לכם בכיה זו לששון ולשמחה גדולה, ויהיה לכם יום זה יום סליחה וכפרה ומחילה לכם ולבניכם ולבני בניכם עד סוף כל הדורות".

מספרים על הגאון רבי יחזקאל לזויןשטיין זצ"ל, משגיח דישיבת פוניבז', ששנה אחת ביו"כ ראו אותו תלמידיו בהפסקה

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

זכרתם להטעין את הסלולארי לקראת היום החדש? כיצד תחדירו בילדיכם את ההכרה שאין סיכוי לשרוד בעולם החומרי ללא שעות ההטענה היומיות שיהפכו את חייהם למחוזרים ומלאי אמונה?

תפילה עם נשמה - פרק אחד עשר בסדרת 'הורים בתפקיד' מאת הרב פנחס ברייער שליט"א

גדלות הבורא, רוממותו ורוח חסדו בעולם. תפילת "אדון עולם" - כל כולה יסודות האמונה בבורא. בברכות השחר - האדם מודה לקב"ה על גופו שנברא בכוח המפליא לעשות. בהמשך מדובר על הנשמה הטהורה שה' נתן, נותן, ושוב ייתן לעתיד לבוא. פסוקי דזמרה ספוגים בשירת האמונה ובהכרה בגדלות הבורא ובנפלאותיו. כשאדם פותח את יומו בשעה של תפילה, הריהו מידבק בתיבות התפילה, משתכנע באמיתתם של הדברים, ומתחיל יום חדש של אמונה. הדרך להגיע לאמונה היא רק על ידי דיבורי אמונה, כמאמר הפתגם הסלונימאי הידוע: "האמנתי כי אדבר" - כשאדבר דיבורי אמונה, אזכה להגיע לאמונה. גם כשיצא מן התפילה לסדר יומו, הרי הוא מצויד במטענים של אמונה. למרות כל ההתנהלות הטבעית כביכול של המשך היום, הוא יוכל לזכור ולדעת שיש אמת אחת המסתתרת מאחורי כל העולם, והיא המניעה את גלגלי הטבע.

נקודת המבט שנשארה מהגן

בסיומו של יום גדוש אירועים, ייתכן שהגשמיות שוב החלה להשפיע, והשפעתה המחזקת של תפילת שחרית עומדת לפוג. והנה, היהודי נכנס לתפילת ערבית, לאגור כוחות רוחניים לקראת הלילה הקרב. שוב לשנן את עניין יציאת מצרים, יסוד האמונה, לקבל עול מלכות שמיים, ושוב לזכור שהקב"ה הוא המסדר את הכוכבים, המשנה עיתים ומחליף את הזמנים. ואמונתך - בלילות...

ותפילת מנחה - היא המשובחת ביותר. אליהו הנביא לא נענה אלא בתפילת המנחה. האדם הטרוד בענייני העולם אינו מסתפק במנות החיזוק והתדלוק של הבוקר והערב; לא רק בתחילת הדרך ובסופה, אלא גם באמצע, בעיצומה של קלחת העשייה, העסקים, הפגישות, הטלפונים והריצות, עוצרים הכול ומפנים את המוח ואת הלב לשיעור אמונה של תפילת מנחה!

כשמבינים עיקרון זה, חשים שהתפילה היא כלי רב עוצמה שמטרתו לעזור ליהודי המאמין לשרוד בעולם החומרי. אז מבינים את מה שלימדונו חז"ל: "תפילה בלי כוונה כגוף בלי נשמה", ויודעים שהעיקר הוא ההתבוננות וההתקשרות, כי אם לא מתבוננים במילות התפילה, לא משיגים את מטרתה שהיא הידבקות בבורא.

אחד העמודים שעליהם העולם עומד הוא תפילה: "על שלושה דברים העולם עומד... על העבודה". התפילה אינה רק מצווה חיובית, חלק מיומו של היהודי; היא מסמלת את היהודי יהודי ותפילה הם הינו הך, שעת התפילה היא רגע החיבור שבין יציר ליוצרו.

ה'אידישע מאמע' התאפיינה בתפילותיה, ובכל מצב - טוב או חלילה קשה - חיפשו את היהודי הצדיק או ה'עובד' שיזכיר אותנו בתפילתו.

איננו נכנסים לגדרי חיוב תפילה וזמניהם, נתמקד ברעיון בפנימיות. הדברים אמורים לכולם: איש או אישה, נער או נערה. חשוב לציין שהחיבור לתפילה מתחיל בינקות. כמה טוב שהילד רואה את אימא מתפללת, עוד לפני שהוא עצמו יודע תפילה מהי, ואחר כך מתלווה לאביו לבית הכנסת. אחד הדברים המתוקים אצל הקטנים הוא הניסיון לחקות אותנו, המבוגרים, מתפללים. אלו שלא זכו לראות זאת בינקות, יתקשו להתחבר למושג. הם יצטרכו להגיע לבשלות ולבגרות, להתחבר לעניין בעומק, בעוד אצל אלו שזכו ונשמו תפילה כבר בעריסה - זה יהיה חלק מהם, ללא השקעה מיוחדת.

יש תפיסה שטחית שרואה את עיקר התפילה בבקשת הצרכים. מי שרואה את התפילה דרך נקודת המבט הזו, מרבה להעתיק בתקופות של קושי, התמודדות או חלילה צרה. לעומת זאת, כשהכול בסדר, הילדים בריאים, לומדים ומרוויים נחת, הבריאות משגשגת, הפרנסה פורחת - הוא כאילו "מסתדר בעצמו", ובתפילה אין צורך מיוחד...

בלי קשר להתמודדויות

כדי לחנך ילדים לתפילה, וכדי שהתפילה לא תהיה קשורה לרמת האושר או ההתמודדות, צריך לבסס את היסוד. בתפילה האדם מתנתק מכל ענייני העולם הזה. קיימת הלכה מפורשת בשולחן ערוך, שבעת התפילה צריך להסיר את כל הטרדות המונעות כוונה בתפילה. בעת התפילה מושגת מטרת ההתקשרות לקב"ה; תפילה - מלשון "נפתולי אלוקים נפתלתי" - לשון חיבור וקשר (רש"י, שם). שעת התפילה היא הזמן המיוחד שבו האדם מידבק בבורא, ומתנתק מכל מה שמסביבו. התפילה ברובה אינה כוללת בקשות, אלא דיבורי אמונה. החלק הארי של התפילה הוא פסוקי שבח והודיה המדברים על

את הלב בדיבור ישיר עם הקב"ה, בשפה שלנו. לפעמים דווקא במילים הפשוטות שלנו אפשר לחזק יותר את תחושת הקשר והחיבור (ראה רמב"ם פ"א, הלכות תפילה).

ב. הקב"ה מצפה לתפילות - ילדים צריכים להבין גם שהקב"ה, שמלוא כל הארץ כבודו, מצפה לתפילתם, כדברי הבעש"ט הק' על הפסוק: "ואתה קדוש יושב תהילות ישראל", שהקב"ה יושב ומצפה לתהילות ישראל. הילדים הינם טהורים, והם מתחברים לאמת. הם יפנימו שיש עניין גדול תפילתם.

ג. הדוגמה האישית - ילד הרואה אימא המתמוגגת בדמעות בתפילה, ילד הרואה אבא הבוהר בלהב קודש בתפילה, יתחבר, ירגיש ויבין שאין רגע מרומם ומחבר כמו תפילה טהורה.

סיפר כ"ק ה'פני מנחם' מגור זצוק"ל, שפעם בילדותו שיחק עם חברים בעת תפילת "כתר". לאחר התפילה קרא אביו, הרבי ה'אמרי אמת' זצ"ל לבחור שהיה לומד עימו, ושוחח איתו מעט. לאחר מספר ימים סיפר הבחור לילד הרך, ה'פני מנחם', שהמדרש מביא שבשמיים יש מלאך שאוסף את כל התפילות שהתפללו ישראל באותו יום ועושה מהן כתר לקב"ה. באחד הימים נשאר חלל ריק בכתר, ביררו המלאכים ומצאו שלמטה, בעיירה גור, השתובב ילד בשעת התפילה, ולא התפלל, ונשאר הכתר חסר. העיד הרבי על עצמו כי בכה אז בכי ממושך, ומאז לא החסיר אף תפילה.

כדי לנצל את הכלי המופלא של התפילה, צריך להתבונן במבט מעמיק ומחודש על הסידור המוכר לנו מגיל שלוש. כשמתקשרים שוב, מחדש, בליבנו למילים השגורות כל כך בפינו, מפליא לגלות כמה כוח ניתן לשאוב מתיבות התפילה.

פתאום מבינים את אותם יהודים שמתמוגגים כל כולם בעת התפילה, את אותם מזוכים ואינם מעוניינים שהשירה הזו תיפסק. פתאום מרגישים את הטעם המתוק, ומרחמים על אותם אנשים שתפילתם נשארה כתפילת תינוקות בני יומם, שכל עיסוקם בעת התפילה הוא חיפוש קיצורים ודילוגים, כתינוקות של בית רבן הבורחים מעבודת יומם...

להטעין את הילדים

את כל זה חשוב מאוד להעביר לילדים. חשוב שהם יבינו שאין סיכוי לשרוד בעולם החומרי, ללא שעות ההטענה הללו. חשוב לחפש בכל קטע קרבת אלוקים, ואז החיבור הוא לא רק לקטעי הבקשות, אלא לכל התפילה.

א. בשפת הלב - חשוב לספר לילדינו, שחלק חשוב מן ההתקשרות האישית שבין האדם לבוראו טמון דווקא בדיבור אישי ב'מאמע לשון' (-שפת אם), כמובא במשנ"ב. לא כדאי להסתפק רק בנוסח הקבוע של התפילה שבסידורים, אלא לשפוך

השו"ת היומי

האם מותר להשתמש ב'מונה' ידני בשבת?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

תשובה: הדבר מותר מעיקר הדין, ובעל נפש יחמיר לעצמו. שהנה דנו הפוסקים בסי' ש"מ בספר שכתוב עליו אותיות בחודי הדפים, אם מותר לפותחו ולסוגרו בשבת, שבפתיחה הרי הוא מוחק ובסגירה הוא כותב. הרמ"א התיר והלבוש אסר, והמשנ"ב הכריע להתיר וכתב דאם יש לו ספר אחר לא ישתמש בספר זה. ובנדון השאלה מדובר במספרים שלמים ודינו כמקרב אות לחברתה, וכתב מו"ר הגרמ"ש קליין שליט"א בספרו 'שאלת משה' - 'שערי הכתב' (שיעור ס"ג ס"ד) בשם ה'אבני נזר', שמקרב אותיות שלמות בודאי לא נחשב כותב, לכן בני"ד יש להקל מעיקר הדין, אך כיון שיש פוסקים שמדמים אותיות שלמות למקרב חלקי אותיות, לכן בעל נפש ראוי לו להחמיר.

שאלה: אחד מבני עלייה אשר מקפיד מאוד על מאה ברכות בכל יום ועל תשעים אמנים, מחזיק באופן קבוע בתיק שלו שני 'מונים' מפלסטיק שיש בהם גלגלי ספרות מ-1 עד 0 ובכל לחיצה משתנה בספרה אחת, וכל ברכה שהוא עושה, הוא לוחץ על המונה של הברכות, ובכל אמן שעונה, הוא לוחץ על המונה של אמנים, וכך יודע כמה ברכות ואמנים צבר וכמה עליו להשלים. ושאלתו בפיו, האם בשבת מותר להשתמש במונה זה, או שמא הלחיצה שמעבירה ספרה נחשבת כותב. למשל, כשעובר משלושים וחמשה לשלושים וששה, הרי העביר את הספרה 6 ליד הספרה 3, וכך כתב 36. או שמא, כיון שהמספרים כתובים, והוא רק מצמיד אחד לחברו, אף שנוצרת מזה משמעות, אינו נחשב כותב.

מי שקיבל לשון הרע על פלוני האם עליו לבקש ממנו מחילה?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

ומטעם זה יש שהוסיפו (שיעורי עיון) שאף אסור לבקש מחילה ממי ששמע עליו לשון הרע, כי בבקשתו יגרום לחברו צער ועגמת נפש על שדברו עליו לשון הרע. ואף יש בזה לפעמים גם איסור רכילות באם יבקש מחילתו, שהרי מיד חברו יכול להבין מי הוא שסיפר הדברים.

כמו כן, אם רק חשב על פלוני דבר רע, לא הוזכר שצריך לבקש ממנו מחילה. ובטעם הדבר יש שביאר (שו"ת לחפץ בחיים ח"א סי' ה), שהאיסור בקבלת לשון הרע אינו עצם השמיעה אלא הוא מחמת הנזק של המסופר בכך שהשומע חושב בלבו גנאי עליו. ומכיון שהוציא הדבר מלבו, ועכשיו אינו חושב עליו רע ולמעשה אין לו שום נזק ממה שחשב עליו, אין צריך לבקש מחילה.

בסעיף יב (כלל ו' מהלכות לשון הרע) כותב ה'חפץ חיים' מהו התיקון למי שנכשל ושמע לשון הרע והאמין לו בלבו - שיתחזק להוציא הדברים מלבו, שלא להאמינם, ויקבל על עצמו על להבא שלא לקבל עוד לשון הרע על אדם מישראל, ויתוודה על זה. בביאורים ומוספים שבמהדורת 'דרשו' מציינים כי כאן לא הזכיר החפץ חיים שצריך גם לבקש מחילה מהאדם שעליו שמע את הלשון הרע, כפי שכתב לעיל (כלל ד סע' יב) לענין המספר לשון הרע ושב בתשובה שחייב לבקש מחילה. ובטעם הדבר יש שכתבו (נתיבות חיים) ששמיעת לשון הרע וקבלתה שונה מסיפור לשון הרע, שאף שהיא אסורה, אינה כעבירה שבין אדם לחברו לענין שיצטרכו מחילה עבודה, אלא אם כן הלך מחמת הסיפור ששמע וציער את חברו, שעל הצער שגרם לו יצטרך לבקש מחילתו.

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

מי צריך להקפיד במיוחד על שינה מספיקה ביום הכיפורים?

מארון הקודש.

ויש שכתבו, שראוי לישון בבית כרגיל, כדי שיוכלו להתפלל למחרת בעירנות ובכוונה; והחזנים, צריכים להקפיד במיוחד על שינה בכמות מספיקה, כיון שחוסר שינה גורם לירידה בתיפקוד מיתרי הקול.

[שו"ע תריט, ו, ומשנ"ב יד רטז; ביאורים ומוספים דרשו, 14; שו"ע קנא, ג]

אסור לישון בבית הכנסת, אפילו שינה קלה. אולם, לצורך מצוה, או לצורך בית הכנסת, מותר לישון בו. ובליל יום הכיפורים, יש הנוהגים ללון בבית הכנסת, והפוסקים כתבו לכך שני טעמים: האחד, כדי לומר שירות ותשבחות לפני השי"ת במשך רוב הלילה, וצורך זה מוגדר כ'צורך מצוה'; והשני, כדי להשגיח על הנרות הרבים הדלוקים בבית הכנסת, לבל יארע משהו שיגרום לכיבויים, וצורך זה מוגדר כ'צורך בית הכנסת'. ויש לישון במקום הרחוק

המתפלל ביחידות ביום הכיפורים - האם צריך לומר את הוידויים שנוהגים לומר בחזרת הש"ץ?

Nati Shohat/FLASH90

עשרת הוידויים, הם כנגד עשר פעמים שהיה הכהן הגדול מזכיר את ה'שם המפורש' במהלך עבודת יום הכיפורים בבית המקדש. ויש שהורה שגם המתפלל ביחידות יוסיף ארבעה וידויים מעבר לוידויים שבתפילות הלחש. אבל נשים, אינן מחויבות אלא בוידוי אחד.

[משנ"ב תרכ, ב; ביאורים ומוספים דרשו, 3; וראה בה"ג יג, ורמב"ם תשובה ב, ז]

מצות עשה על כל ישראל, אנשים ונשים, להתוודות ביום הכיפורים. ויש שנראה מדבריהם שהמצוה היא מדרבנן. ומנהג ישראל להתוודות בערב יום הכיפורים וביום הכיפורים עשרה וידויים: האחד בתפילת מנחה שבערב היום, השני בתפילת ערבית, ושמונה נוספים בארבע תפילות היום, שחרית, מוסף, מנחה ונעילה - וידוי אחד בתפילת הלחש, וידוי שני בחזרת הש"ץ.

מהו הזמן המאוחר ביותר לסיום קריאת התורה ביום הכיפורים?

Yaakov Lederman/FLASH90

בידינו: 'תדיר ושאינו תדיר - תדיר קודם'.

ויש אומרים שבציבור אין להקדים תפילת מנחה לתפילת מוסף, ולכן, בדיעבד, אם סיימו הציבור את קריאת התורה לאחר זמן מנחה גדולה, אין להקדים את תפילת מנחה. אולם, אם סיימו את קריאת התורה לאחר זמן 'מנחה קטנה', לדעת המשנה ברורה, יקדימו את תפילת מנחה, (וראה במקורות).

[שו"ע תרכ, ב, ומשנ"ב ב; ביאורים ומוספים דרשו, 2; וראה משנ"ב א, ורלג, ב, וראה עוד שו"ע רפו, ד, וב"ח שם, ג]

זמן תפילת מוסף לכתחילה, הוא לפני סוף השעה ה'זמנית' השביעית. שעה זמנית, פירושה - אחד חלקי שנים עשר מאורך היום; וסוף השעה השביעית, הוא כחצי שעה לאחר זמן 'מנחה גדולה'.

ומן הראוי להתחיל תפילת מוסף לפני זמן מנחה גדולה, מפני שבהגיע זמן זה, יש אומרים שצריך להקדים את תפילת מנחה לתפילת מוסף, כיון שהיא תדירה יותר מתפילת מוסף, וכלל הוא

אלו מזמורי תהילים נוהגים לומר בליל יום הכיפורים? | מה טוב ללמוד לאחר התפילה? | וכמה וידויים יש במשך כל התפילות?

תמצית שיעור הלכה במשנה ברורה הלכות יום הכיפורים במסגרת לימוד 'דף היומי בהלכה' [משנ"ב חלק ו', סימן תרי"ט סעיף ו' - סימן תרכ"א סעיף א']

אמירת מזמורי תהילים בליל יום הכיפורים

נוהגים ללון בבית הכנסת ביום הכיפורים ולומר שירות ותשבחות כל הלילה, והלבוש כתב, שעדיף שאדם יישן בביתו, כי מי שער בלילה, ישן ביום, ואינו מתפלל בכוונה, וכתב השל"ה, שלפני השינה יאמר ד' מזמורים הראשונים שבתהילים, שהם שמירה לקרי, מלבד קריאת שמע שאומר בכל יום, וכן טוב שלא יעטוף עצמו בכרים וכסתות המחממים, ועל כל פנים לא יכסה רגליו.

תפילת מוסף לפני השעה השביעית

טוב לקצר בפיוטים ובסליחות של שחרית, כדי למהר ולהתפלל מוסף לפני שבע שעות, משום שלאחר שבע שעות מגיע זמן מנחה גדולה שהיא תדירה יותר מתפילת מוסף, ולכן אם מאריך בשחרית עד סוף השעה השישית, ידלגו 'אבינו מלכנו', ויתחילו להתפלל מוסף.

עשרה וידויים ביום הכיפורים

צריך כל יחיד לומר עשרה וידויים ביום הכיפורים לפחות, דהיינו, ארבעה וידויים בארבע תפילות, וארבעה בחזרת הש"ץ, ושתי פעמים אחד במנחה ואחד במעריב.

חשיבות רבה לשינת החזנים

טוב לישון רחוק מן הארון שמא יבוא לידי הפחה, ומי שאינו רוצה לומר שירות ותשבחות בלילה, לא יישן בבית הכנסת, כיוון שהשינה שלו אינה לצורך מצוה, והחזנים המתפללים כל היום, לא יישארו ערים כל הלילה, משום שמאבדים קולם כשאינם ישנים.

סדר קריאת התורה וההפטרה

מוציאים שני ספרים, בראשון קוראים ששה עולים בפרשת 'אחרי מות', ולא קוראים חמשה עולים כמו ביום טוב, כיוון שקדושת יום הכיפורים חמורה יותר וגדולה יותר משאר יום טוב, משום שיום הכיפורים אסור במלאכה, ואם חל בשבת קוראים שבעה עולים, ומפטיר קורא בספר השני בפרשת פנחס 'ובעשור לחודש', ומפטיר בישעיהו ואומר, 'סולו סולו פנו דרך' עד 'כי פי ה' דיבר'.

לימוד מסכת יומא

טוב ללמוד ביום הכיפורים משניות מסכת יומא, וכן ללמוד את המאמרים מסוף יומא המדברים מעניין התשובה, ואין לתלמיד חכם לעסוק בתורה, ולהשמיט עצמו מלומר את התפילות והסליחות עם הציבור.

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך במייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

* נוסח 'כל נדרי', תוקן בתחילתו בלשון עבר, כהתרת נדרים לנדרים שנדרו במשך השנה; והראשונים תיקנו לאומרו בלשון עתיד, כ'מסירת מודעה' לביטול הנדרים שידרו בעתיד, במשך השנה. ומנהג רוב ישראל בימינו, לומר את שתי הנוסחאות, בלשון עבר ובלשון עתיד. ולמרות מסירת המודעה לביטול הנדרים, אין לעבור על נדר ללא התרת נדרים כדין, כי אם במקרה של 'צורך גדול'.
* בכל ימות השנה, אומרים 'ברוך שם' בלחש, מפני שזוהי שירת המלאכים, אבל ביום הכיפורים, שבו ישראל נדמים כמלאכים, אומרים 'ברוך שם' - בקריאת שמע בערבית ובשחרית - בקול רם.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

העֵמֶל בתורה - כמו מקוה טהרה וכמו אש ששורפת כל 'בליעת' איסור

לחטאים באמצעות תעניות וסיגופים, נועד למי שאינו עמל בתורה; אבל העֵמֶל בתורה, נטהר על ידי עמלו בתורה, כי התורה היא כמקוה טהרה, וכאש השורפת כל 'בליעת' איסור שבכלים. ולכן, ישוב בתשובה בלב שלם, ויוסיף על חוק לימודיו, ויִרְבֵּה בבכי ובוידוים, וימעט בתענוגים. וראה עוד במקורות.

[שו"ע תקעא, ב, משנ"ב ג-ד, וביה"ל ד"ה תלמיד]

כפי שלמדנו, מי שהצום אינו מחליש את גופו, רשאי לקבל על עצמו תעניות מעבר לשש התעניות הקבועות לכל ישראל. אולם, אדם שתורתו אומנותו, וכל שכן תלמיד חכם, אינו רשאי לקבל על עצמו תעניות נוספות גם אם אינן מחלישות את גופו, משום שבדרך כלל גורם הדבר שימעט בלימודו ביום התענית. ואף אם חפץ להתענות לשם תשובה - כתבו הפוסקים, על פי גדולי המקובלים, שכל מה שכתבו הראשונים על דרכי התיקון

הלוח היומי

כ"ה בתמוז | רבי מאיר ב"ר שמואל סג"ל הלוי רוטנברג זצ"ל, מאפטא, בעל אור לשמים

יארצייט:

- שצ"ט: רבי אהרן ב"ר משה ברכיה זצ"ל, ממודינא-איטליה, בעל מעבר יבק (כמניין 112 הפרקים בו), אשמורת הבוקר ועוד.
- תקצ"א: רבי מאיר ב"ר שמואל סג"ל הלוי רוטנברג זצ"ל, מאפטא, בעל אור לשמים.
- תרס"ה: רבי שלמה ב"ר יצחק ועקנין זצ"ל, מחכמי מרוקו, בעל בינת שלמה.
- תרנ"ג: רבי ישראל יהושע ב"ר דוד טרונק זצ"ל, מקוטנא, בעל ישועות מלכו.
- תר"ץ: רבי ישעיהו ב"ר דוד יהודה לייב זילברשטיין זצ"ל, ר"י ואב"ד וייטצען-הונגריה, בעל מעשי מלך.
- תשנ"א: רבי אברהם ב"ר ישראל ברדקי זצ"ל, ר"י בי-ם.

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?
שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

התחזקות יומית

תפילה על ביהמ"ק בשמונה עשרה
חז"ל תיקנו במקומות רבים בתפילה להתפלל על הגאולה:
"ראה נא בעינינו"
"תקע בשופר גדול לחרותנו"
"השיבה שופטינו כבראשונה"
"ולירושלים עירך" / "תשכון בתוך ירושלים"
"את צמח דוד עבדך"
"רצה ה'... והשב העבודה"
"יהי רצון... שיבנה בית המקדש במהרה בימינו..."

נשתדל לכוין מאוד בכל המקומות בתפילה שיש בהם בקשה על הגאולה, ונתפלל מעומק הלב שייבנה בית המקדש במהרה.

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il